

dog med til de $6\frac{2}{3}$ Millioner. Naar man fra saa autoritativ Side kunde udtale, at man havde rigelig med $5\frac{1}{4}$ Mill. Tønder, mente vi med fuld Rette, at vi var paa den sikre Side, naar vi gik til 6. At Venstre vilde gaa med til $6\frac{2}{3}$ Million maatte blive deres Sag, men ved disse $\frac{2}{3}$ Mill. Tønder havde de ogsaa Ansvaret for, at en stor Del af vor Odræt og frem for alt vore stakkels Heste fik for lidt Korn i det Høstaar. Jeg skal endnu kun sige til Hr. Hedegaard, at han har taget fejl, naar han imødegik den Tanke, jeg udkastede, at det Brødkorn, vi eventuelt skulde udføre, skulde udføres i formalet Tilstand. Meningen var den, at vor Mølleindustri, som ingenlunde arbejder under gode Kaar i Øjeblikket, ikke skulde gaa Glip af den Fortjeneste og vort Landbrug ikke gaa Glip af Kliddene. Naar Hr. Hedegaard vilde fæstne sig ved en Bemærkning, som Hr. Pitzner fremkom med, om, at man skulde holde Hveden tilbage, og udtalte, at saa blev der slet ingenting, vil jeg dertil sige, at det finansielt betyder ingenting, i hvilken Form man foretager Udførselen; thi Afgiften paa Hveden vil blive den samme, blive en 12—13 Mill. Kr. Og skal der være Tale om at højne den danske Krone, drejer det sig om ganske andre Tal end 12—13 Millioner.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at sige, at hvis virkelig Forholdene stiller sig saaledes, at den højtærede Minister anser det for at være tvungende nødvendigt at paalægge Landbruget en Særskat, kan jeg ikke tænke mig, at der er nogen, der vil gøre effektiv Modstand mod Forslaget af den Grund. Man udtaler sin Beklagelse, og saa gaar man med god Villie til Løsningen af denne Opgave i Haab om, at den højtærede Ministers lysere Syn paa Landbrugets Fremtid holder Stik, og at dette Aar er det sidste, hvor det danske Landbrug skal tynge af en Kornordning til Trods for sin store Offervillighed tidligere. Jeg gentager, som sagt, paa mit Partis Vegne vor gode Villie til at løse hele dette Spørgsmaal, fordi Lovforslaget hviler paa de to Grundsætninger, vi stadig har hævdet: en fair Pris til Landmændene for det Korn, de skal aflevere, samtidig med, at man søger at holde Brødet nede paa en for den danske Befolkning overkommelig Pris.

Niels Frederiksen: Efter de sidste Udtalelser, der nu fremkom fra Ordføreren for det konservative Folkeparti (Sporon-Fiedler), tror jeg, at Udsigten til at faa en Kornlov i Overensstemmelse med det, Landbruksministeren har forelagt, ikke er saa lidt lysere, end de var i Gaar. Det fore-

kommer mig, at den ærede Ordfører nu er naaet saa langt tilbage fra det Standpunkt, han indtog tidligere, at det giver godt Haab om, at den højtærede Ministers Tale her i Dag har virket ganske overordentlig overbevisende paa det konservative Folkeparti. Nu tror jeg ikke, der kommer til at mangle nogen Tilslutning derfra.

Jeg vil begynde med at svare paa nogle personlige Bemærkninger, som den højtærede Minister — jeg synes uden Grund — rettede mod mig. Han sagde, at min Tale var et larmende Ekko af den Ordførertale, som Hr. Hauge havde holdt. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at hvis han kalder min Tale et Ekko, vil han ofte komme til at høre den Slags her paa Rigsdagen. Det er ikke let for en Ordfører for et Parti, der paa mange Maader er enig med en tidligere Ordfører, at undgaa at gøre sig skyldig i Gentagelser. Angaaende det larmende vil jeg sige til den højtærede Minister, at hvilket Indtryk han faar af min Tale, for en Del afhænger af, med hvilke Øren han hører. Det er muligt, at det er Larmen i min Tale, der har forvirret den højtærede Minister saa meget, at han fuldkommen har glemt at svare paa alle de saglige Spørgsmaal, jeg stillede ham angaaende Forstaaelsen af det foreliggende Lovforslag. Det plejer ellers at være simpel Høflighed her i Rigsdagen, naar en Ordfører spørger en Minister om den saglige Forstaaelse af et Lovforslag, at give ham Svar. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister vil fravige denne gode Regel, eller om Larmen i min Tale har forvirret ham saa stærkt, at han har glemt sin Pligt.

Den højtærede Minister var bedrøvet over, at jeg ikke havde nogen Tillid til ham, og at Summen af de venskabelige Følelser, jeg nærede for ham, ikke taalte nogen Reduktion. Jeg vil dertil sige, at det passer ikke for mit Vedkommende. Jeg har i mit politiske Liv høstet den Erfaring, at naar jeg møder en Modstander i Politik, som kraftigt og bestemt forfægter sine politiske Anskuelse, gaar det, selv om de er stik modsatte mine, aldrig ud over mine venskabelige Følelser overfor vedkommende. Jeg er næsten tilbøjelig til at tro, at de øges derved. Jeg skal for mit Vedkommende gerne anerkende, at ved de politiske Debatter, den højtærede Minister og jeg baade nu her og før har ført med hinanden, har mine venskabelige personlige Følelser for ham ikke lidt noget som helst Skaar. Men naar han forlanger, at jeg skal have en ubetinget politisk Tillid til ham, saa forlanger han meget mere, end jeg kan